

ellas. Nennad ei teadnud pühapäeva õnnistamisest, agga ello waewa ja murret tundsid nennad, kust käsko ei leidnud. Klaus sündamest tõusid wahhest nisuggused mõtted: Mia waewan ennast päwad ja ööd, agga minno käski ei kät parremine kui murreto wenna käski.

„Kule, armas naene“, ütles temma jälle ükskord, „ma ollen rahha kokko pannud, et same kaks sügga osta; so wend saab ühhega läbbi; Anna hoiab kokko ja on hoolik.“ — „Jah“, wastas Kadrina, „Krištohw ei tahha muud kui leiba ja sola; sega ta on wägga rahhul.“ „Sa kes teab, kust tulleb“, ütles Klaus, „Krištohw kullutab pool wähhem leiba jahho kui meie; meie wallatumad lapsed ei sa ial kül, nende köhhud on täitmata.“ — „Ei olle immeks panna“, wastas Kadrina, „Anna kedab ennamiiste iggapäaw leent; jahho leem ehk kartuhwliid ei maksa poolt sedda, mis leib maksab.“ „Eks sünnagi ei wõi ennam keta“, ütles jälle Klaus; „katsu

ja te kui Anna teeb: Keda ennam, übela ennam; teised aiawad parremine läbbi kui meie, et ennast kül surruks waewame ja pahhandame.“ Kadrinal olli ka se tahtmine, ja nennad wõtjid monned asjad maias teiwissi seada.

Agga mis aitab uus lap waana rie peäle? Keik nende ello olli tühhine ja ilma õnnistamata, sest et jummalakartmata ollid, ja kui ello parrandamine ei sünni sündame pohjast, ei kahhitsemisest egga meleparrandamisest, siis ei maksa middagi. Agga Krištohwri ukelik meel lotis ikka weel; temma palwed läksid tullisemaks, ja Jõsanda armo nõu olli, rahho jata neile rahhotumate hingedele. „Et nennad kül ei tahha, nennad peawad Mo jure tullesma.“

Ühhel pühapäawal enne suurt Riistipäwa hüüdsid kellad jälle waljo heälega, agga ei Kadrina egga Klaus sanud tulla. Klaus olli wodi peäl, silmad kinni ja raskesti hingades, käed rippusid lodwast mölle-